

UNA VIDA NOVA

«Qui per Pasqua i per Nadal res no estrena, res no val».

Això ho diu el refrany popular. I d'ordinari la gent, fidel al refrany, es procura un vestit nou, unes sabates o, si més no, una corbata.

Aquest costum ha invadit altres camps de les activitats humanes. Ha esdevingut ja tradicional, per exemple, l'estrena d'obres d'art (?) a les sales d'espectacle de les capitals en aquests dies de Pasqua.

Es bonic d'estrenar coses per Pasqua. Es bonic i pot resultar a més, molt suggestiu. En la Litúrgia de Pasqua se'ns parla continuament de «novetat»: foc «nou», «nova» llum, «renovació» de les promeses del Baptisme, vida «nova»...

Estrenar coses pot ajudar a crear un ambient de novetat. Passa però aquí com en altres tantes coses que els homes ens enganyem a nosaltres mateixos. Quedem enlluernats amb l'estrena d'un vestit o una corbata! Ja en tenim prou? No; voldríem segurament un cotxe i un xalet i... res més?

L'home no canvia pel fet de mudar-se de vestit o de pis. Quina llàstima! L'home anirà vestit amb uns parracs o uns altres, més o menys extravagants, tan nous com vulgueu: viurà en una torre o en un cinquè pis, a les golfes... i per dintre pot continuar essent el mateix: egoista, desconfiat, envejós, sord a les crides de Déu. Els espectacles estrenaran i estrenaran, però per desgràcia... seran sempre el mateix? Productes per embrutir l'home i fer-li rajar quatre pessetes.

Pasqua ens convida a estrenar amb més profunditat: no quedar-se en la corbata... Estrenar una vida nova.

L'estrena de Pasqua pot passar pel negoci d'alguns i fer-lo menys centrat en l'afany d'un augment de diners i més obert al bé comú.

L'estrena de Pasqua pot passar pel cor de molts i fer-lo menys ambiciós de poder, més senzill, més net, menys terreny...

L'estrena de Pasqua pot passar per la vida fluixa, sense ideals d'uns altres, i donar-hi més vigor i decisió.

L'estrena de Pasqua pot passar, ja que abans els hem mencionat, pels espectacles; ja ho crec: una vida «nova» estima molt el que realment és art.

L'estrena de Pasqua: pot passar per tants indrets! Per molts, menys quedar-se en el vestit, les sabates o la corbata. Qui ho fés així, per més que sigui fidel al refrany, no ha entès pas quina és la novetat de Pasqua.

REUNION DE PADRES DE LOS NIÑOS DE PRIMERA COMUNION

Próximamente ya las fechas de las Primeras Comuniones, hemos creído necesario hacer una reunión de padres, a fin de unificar un poco los criterios y procurar que las celebraciones eucarísticas resulten con la dignidad que merece la ocasión.

Por ello se convoca a todos los padres a una reunión, que se repetirá cuatro veces para facilitar que todos puedan asistir a una de ellas. Tendrán lugar los siguientes días:

Sábado, día 17, de abril, a las 5 de la tarde.

Domingo, día 18, a las 12 del mediodía.

Lunes, día 19, a las 9 de la noche.

Martes, día 20, a las 10 de la noche.

Se han convocado por carta entregada a los niños, pero por esta Hoja Parroquial se pone en conocimiento de todos, para que asistan aunque no la hubieran recibido, ya que ello sería seguramente por causa de extravío.

AL·LELUIA!

«Veniú bons cantors, fills de la lloança del Déu veritable! Han arribat els dies en què hem de cantar l'Al·leluia!»

Són unes paraules de Sant Agustí. Amb elles convidava al poble a unir-se a la joia de Pasqua. Avui la Litúrgia ens hi convida semblantment, i amb el cant de la mateixa paraula: Al·leluia!

En realitat, però: què significa aquesta paraula? Al·leluia o hal·leluyah és un mot hebreu que ha passat sense traducció a gran part de llengües modernes. Significa exactament: alabeu a Déu. És un crit entusiasta d'invitació a lloar Déu que molt sovint trobem a l'inici i al final dels salms.

Aquesta paraula va arrelar fonament al món cristià i ressonava arreu tan familiar com qualsevol paraula de la pròpia llengua. Un escriptor dels primers segles deia: «Es tan gran el prestigi d'aquesta paraula que, encara que la llengua hebrea n'amagui el seu sentit, no apareix traduïda a cap altre llengua. La canta el grec, el llatí, el caldeu, el sirí, el persa, l'àrab; tots els pobles la tenen com a seva, i tothom qui dóna culte a Déu venera amb amor reverent la dignitat d'aquesta paraula. Ningú la troba dissonant o sense sentit, al revés, tots expressen la seva joia amb el dolç so d'aquesta paraula».

(SUPLEMENTO DE HOJA DIOCESANA)

Año LXI

Domingo, 11 de abril de 1971

Núm 3068

IMP. BONET - RIPOLL